

РЕШЕНИЕ

№ 6786

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 12.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **5623** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от АПК във връзка с чл. 166, ал. 3 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК)..
Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез управителя К. В. Д., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ с изх. № 01-2600/4855#1 от 01.03.2021 г., издаден от зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“.
В жалбата са наведени доводи за материална незаконосъобразност на акта. Сочи се, че въз основа на Договор за наем № 20/10.05.2013г., сключен между дружеството и ОП „Земеделие, гори и водни ресурси“ при [община], жалбоподателят е ползвал имоти от общински поземлен фонд – пасища и мери, намиращи се в землището на [населено място] река, общ.С., за които земи, предмет на сключения договор за наем за 5-годишен срок, дружеството е подавало заявления за подпомагане по Наредба № 11/03.04.2008г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони” и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони” от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. Договорът за наем бил едностранно прекратен от [община], считано от 01.02.2016г., вследствие прието изменение на ЗСПЗЗ, обн. в ДВ бр.61/2015г., с което жалбоподателят е лишен от възможността да извършва дейност в посочените земи, които представляват и цялото му земеделско стопанство. Твърди се, че настъпилата законодателна промяна представлява основание за прилагането на чл.47 ал.4 от Регламент (ЕС) 1305/2013г. на ЕП и на Съвета, според която норма, възстановяване

на помощта не се изисква, когато неспазването на ангажимента се дължи на форсмажорни и извънредни обстоятелства, определени в чл.2 от Регламент (ЕС) 1306/2013г. Иска се отмяна на оспорения АУПДВ. Претендира се разноски. Представя писмени доказателства – договор за наем № 20/10.05.2013г. и писмо изх.№ 4704-431/12.02.2016г. на Кмета на [община] за прекратяване на посочения договор за наем.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата и моли да се отмени оспорения акт, по подробно изложените доводи в жалбата. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът по жалбата- Зам. изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание. В молба от пълномощник, постъпила по делото на 05.10.2021г., изразява становище по хода на делото и по същество, като моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Поддържа че по същество от жалбоподателят не се оспорва фактичката обстановка, а единствено правните изводи, като издаването на АУПДВ със закъснение не води до неговата незаконосъобразност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не представя становище по жалбата.

По допустимостта на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл. 166, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в Административнопроцесуалния кодекс, като актът за публично държавно вземане се обжалва по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, административните актове могат да се оспорят в 14/четиринадесет/-дневен срок от съобщаването им, като жалбите или протестите се подават чрез органа, издал оспорения акт, съобразно разпоредбата на чл. 152, ал. 1 от АПК. Същият 14/четиринадесет/- дневен срок за обжалване на акта, считано от съобщаването му, е посочен и в самия АУПДВ № 01-2600/4855#1 от 01.03.2021г., пред административния съд по постоянния адрес или седалището на адресата на акта. В случая, екземпляр от оспорения АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С. /л. 55-56/, е изпратен на жалбоподателя по пощата, като видно от приложеното по делото известие за доставяне /л.57/, същият е получен на 10.05.2021 г. лично от управителя на дружеството. Жалбата против този АУПДВ е подадена на 25.05.2021г., чрез заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С., до АССГ, в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК 14- дневен срок за оспорването на акта. Жалбата е подадена от лице, адресат на АУПДВ, за което лице този АУПДВ създава неблагоприятни последици, тъй като засяга негови права и законни интереси, а именно– със същия му се определя подлежащо на възстановяване публично държавно вземане, в посочения в АУПДВ размер. Ето защо съдът намира, че така подадената жалба е допустима – като подадена в срок, в предвидената от закона писмена форма и от лице - надлежна страна, която с оглед на гореизложеното, има право и интерес от оспорването, поради което и следва да бъде разглеждана по същество.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено следното:

Не е спорно по делото, че на 14.05.2013 г. жалбоподателят – тогава с наименование

[фирма], ЕИК[ЕИК], променено на [фирма], ЕИК[ЕИК], въз основа на решение на общото събрание на съдружниците, проведено на 23.12.2016г., вписано в ТР на 30.12.2016г., след приемане на нов съдружник, обстоятелство вписано в ТР на 30.12.2016г. и дружествен договор от 23.12.2016г., вписан в ТР на 30.12.2016г., подал Заявление за подпомагане 2013 с УИН: 2222051351770 (л.22 и следв. до л.51) за подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2013, като е заявил участие по следните схеми и мерки: схема за единно плащане на площ (СЕПП), мярка 211 "Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планински райони" (НР1) - л.22 и сл.. Към заявлението са приложени изискуемите се декларации, както и таблица на използваните парцели през 2013 г. и др.

При извършването на административни проверки на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители е установено, че за кампания 2016, жалбоподателят не е подал заявление за подпомагане за четвърта година с декларирана мярка 211, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г.

С писмо с изх. № 01-2600/4855 от 15.08.2019 г. (л.52), ДФ „Земеделие“ - РА е уведомял заявителя [фирма] за откриване на административно производство за издаване на АУПДВ, съгласно чл. 26, ал. 1 от АПК . В писмото са изложени фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че са налице основания за издаване на АУПДВ. Посочено е, че по мярка 211 "Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., изплатените суми по години са както следва: Първа година от ангажимента- за кампания 2013- 9989,64 лв.; Втора година- за кампания 2014г.- 0.00 лв.; Трета година- за кампания 2015 г. – 0.00 лв. В същото е посочено, че в съответствие с чл.14, ал.1, т.3 от Наредба №11 от 03.04.2008 г., следва да възстанови 4994,82 лв., представляващи 50 % от получената субсидия по мярката, поради прекратяване участие в мярка 211 след третата година от поетия ангажимент. С писмото е указано на жалбоподателя, че в случай, че не приема направените констатации, изложени в същото, има право в 7-дневен срок от получаването му, да направи възражение и да представи относими към констатациите доказателства, на посочения адрес. Писмото е връчено на управителя на дружеството на 26.10.2020 г. (л.54). В посочения в писмото срок от страна на жалбоподателя не са представени възражения и доказателства, както и не е възстановена доброволно посочената сума.

На 01.03.2021г. заместник- изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" – С. издал обжалвания Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 01-2600/4855#1 от 01.03.2021г., с който на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от Административнопроцесуалния кодекс и във връзка с чл. 166 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, и чл. 20а, ал. 6 и ал. 5 предложение първо във връзка с ал. 2 и ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители, [фирма] с ЕИК[ЕИК] е изключен от подпомагане и спрямо него е издаден акт за установяване на публично държавно вземане, в размер на 4994,82 лв., представляващ 50 % от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014, 2015 на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

В оспорения АУПДВ са изложени всички факти и обстоятелства, които според

административния орган, са обусловили издаването му. В мотивите към акта е посочено, че при извършването на административни проверки, на основание чл. 37, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители, е установено, че за кампания 2016, кандидатът не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 211, регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания за природни ограничения на земеделски стопани в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. С неподаването на заявление за подпомагане с декларирана мярка 211 за кампания 2016 са нарушени изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., според които кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане. Посочено е също, че правните последици на установеното неспазване на изискванията по мярка 211, уредени в чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. водят до това, че [фирма], ЕИК[ЕИК], се изключва от подпомагане по мярка 211 и следва да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях, в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мярката. Описани са изплатените суми по години, както и че в съответствие с чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., бенефициентът следва да възстанови 4994,82 лв., което представлява 50 % от получената субсидия по мярката, тъй като е прекратил участието си по мярка 211 след третата година от поетия ангажимент.

След настъпването на законодателната промяна с § 15 ПЗР ЗИД ЗСПЗЗ и прекратяването на договора за наем едностранно от [община] по отношение на земите от общинския поземлен фонд, ДФ „Земеделие“ не е уведомен със заявление от жалбоподателя за прекратяването на договора за наем на всички площи, по които е кандидатствало за подпомагане, нито е поискано прекратяване на агроекологичния ангажимент. От страна на жалбоподателя не се твърди и не са представени доказателства, установяващи предприети от него действия по наемане на други площи, с които да продължи изпълнението на ангажимента си по мярката, доколкото не е недопустимо от страна на кандидата заявяване на други площи, попадащи в териториалния обхват на райони с природни ограничения в планинските райони (НР1), което не би възпрепятствало изпълнението на многогодишния ангажимент.

При така установеното от фактическа страна и след преценка и анализ на приобщените по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, при извършената служебна проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, от правна страна съдът намира следното:

Оспореният акт за установяване на публично държавно вземане е издаден от материално и териториално компетентен административен орган – зам. изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", предвид разпоредбата на чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП, която в приложимата ѝ редакция (изм. и доп., ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г.), предвижда, че изпълнителният директор може да делегира със заповед правомощията си, произтичащи от правото на Европейския съюз или от националното

законодателство, както и такива, делегирани на основание чл. 2д, ал. 2, включително за вземане на решения, произнасяне по подадени заявления за подпомагане и формуляри за кандидатстване и/или сключване на договори за финансово подпомагане, административни договори по Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове и по подадени заявки и искания за плащане, на заместник-изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. В изпълнение на това правомощие, на основание чл. 20, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от ЗПЗП, с представената по делото и приета като доказателство Заповед № 03-РД/2891/23.07.2019 г., издадена от изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", с която, на посочените в заповедта основания, на П. С.– заместник-изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", са делегирани редица правомощия, в т. ч. и такива за издаване и подписване на АУПДВ по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" и/или изключване от подпомагане по чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 година. Предвид изложеното и предвид вида на оспорения акт- АУПДВ, същият се явява издаден от лице, действащо при надлежно упражняване на делегираните му правомощия, в рамките на неговата материална и териториална компетентност.

Съдът намира, също така, че при издаването на обжалвания АУПДВ на заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които да обуславят неговата незаконосъобразност.

На първо място, обжалваният АУПДВ е постановен в изискуемата писмена форма, като са посочени правните основания за неговото издаване- нормативните разпоредби, регламентиращи материалноправните предпоставки за упражненото от административния орган правомощие, разяснено е съдържанието на разпоредените правни последици, както и са описани и фактическите основания за издаването на акта.

На следващо място, предвид изложените по- горе фактически установявания по делото, съдът намира, че административният орган е спазил разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от АПК, като е уведомил адресата на бъдещия акт за започналото производство по издаването му, в лицето на управителя на дружеството жалбоподател, което е един и същи правен субект, независимо от промяната в наименованието на дружеството и правно-организационната му форма (от Е. на О.), какви са констатираните обстоятелствата и какъв е характера на това производство, както и намира, че е спазена и разпоредбата на чл. 34 от АПК, като е предоставена възможност на жалбоподателя да депозира възражения и допълнителни доказателства, от която възможност последният не се е възползвал.

По отношение материалната законосъобразност на оспорения АУПДВ, издаден от заместник-изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", съдът намира следното:

АУПДВ е издаден на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., издадена от министъра на земеделието и продоволствието, която определя правилата, т. е. условията и реда, за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. (ПРСР 2007 – 2013 г.), съфинансирана от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони, като цитираната норма от Наредбата регламентира, че земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: 3) след третата година- 50 %.

По делото не се спори, че жалбоподателят е получил, т. е. на същият са изплатени по мярка 211 от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., суми за трите години както следва: Първа година от ангажимента- за кампания 2013- 9989,64 лв.; Втора година- за кампания 2014- 0,00 лв.; Трета година- за кампания 2015- 0.00 лв., както и е безспорно, че същият е следвало да подаде заявление за подпомагане и за четвъртата година, т. е. в случая- за кампания 2016 година, с декларирана мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони", но не е сторил това, нито е уведомил ДФЗ за наличието на основания за прекратяване на ангажимента.

В случая, с оспорения АУПДВ е прието, че това условие не е изпълнено от ползвателя на финансовата помощ, т. е. същият не е подал заявление за подпомагане с декларирана мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони", регламентирана в Наредба № 11 от 03.04.2008 г., за кампания 2016 година /четвъртата година от поетия петгодишен ангажимент/, т. е. за пет последователни години, считано от първото компенсаторно плащане. С това е нарушил изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от същата Наредба № 11 от 03.04.2008 г. на МЗП, съгласно които, кандидатите за подпомагане са длъжни да подават заявление за подпомагане с декларираните площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, както и да извършват земеделска дейност в съответния необлагодетелстван район, за период от най-малко пет последователни години от първото компенсаторно плащане.

Спорно по делото е дали са основанията по чл. 15, ал. 1, във вр. с §

1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., за да не се приложи по отношение на жалбоподателя разпоредбата на чл. 14, ал. 1, т. 2 от същата Наредба. Нормата на цитирания чл. 15, ал. 1 регламентира, че разпоредбите на чл. 14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства, а § 1, т. 3 от ДР на Наредбата, дава дефинициите за "форсмажорни или изключителни обстоятелства". Според тази разпоредба, "Форсмажорни или изключителни обстоятелства" са: а) смърт на бенефициента; б) дългосрочна професионална нетрудоспособност на бенефициента; в) експроприация на голяма част от стопанството, ако това не е могло да бъде предвидено в деня, в който е поет ангажиментът; г) сериозно природно бедствие, което силно засяга земята на стопанството.

Съдът намира, че в случая не се установи наличие на нито една от лимитативно изброените хипотези. Прекратяването на договора за наем с имоти от общинския поземлен фонд, не съставлява основание, препятстващи изпълнението на многогодишния ангажимент. И това е така, тъй като действително в приложимото национално законодателство, а и общностно, няма изискване към земеделските стопани да спазват поетия ангажимент по мярка 211 или 212 с едни и същи площи. Изискването е, след поемане на многогодишния ангажимент по съответната мярка, земеделските стопани да декларират и стопанисват площи в дадения необлагодетелстван район, за който са поели съответния петгодишен ангажимент. Следователно заявяването от кандидата на други площи, попадащи в териториалния обхват на райони с природни ограничения в планинските райони (НР1) не е пречка за изпълнението на многогодишния ангажимент. Предвид това е и неоснователен довода в жалбата, сочещ наличие на обстоятелство, съставляващо форсмажорно и непредвидено такова, довело до обективна невъзможност да продължи поетия многогодишен ангажимент. Безспорно, настъпилата през 2015 г. законодателна промяна вменява определени задължения за жалбоподателя в качеството му на наемател на пасища и мери от общинския поземлен фонд, който факт обаче не представлява нито форсмажорно, нито изключително обстоятелство. Ето защо съдът приема, че този случай, независимо от представените от жалбоподателя писмени доказателства, не може да бъде подведен под конкретна хипотеза на § 1, т. 3 от ДР на Наредба № 11 от 03.04.2008 г., т. е. не е налице основание за приложението на чл. 15, ал. 1 от същата Наредба, респ. и на чл.47 т.4 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския

парламент и на Съвета относно подпомагането и развитието на селските райони.

Нормата на чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. е ясна и категорична – земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, съответно след третата година – 50 %. Един и същи фактически състав поражда правомощието на административния орган да разпoredи изключване на кандидата от подпомагане и да задължи кандидата да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките.

Не се установява и нарушение на принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК. Ползвателят на помощта е бил надлежно запознат с последиците от неизпълнение на поетия ангажимент, което обстоятелство е надлежно удостоверено. Действително отговорността се явява тежка, но същата е предвидена нормативно в действащ подзаконов нормативен акт, който земеделският стопанин се е задължил да спазва.

При това положение, предвид изложеното по-горе, следва да се приеме, че от страна на заместник-директора на ДФ "Земеделие", правилно и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, е постановен оспорения в настоящото производство АУПДВ, с който, жалбоподателя, като субект на подпомагане, който е един и същ със заявлия и получил подпомагане независимо от промяната в наименованието му, е изключен от подпомагане по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планински райони" от ПРСР 2007 – 2013 и на същия е издаден акт за установяване на публично държавно вземане, в размер на 4994,82, представляващи 50 % от общата изплатена сума по мярка 211 за кампании 2013, 2014, 2015, на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалвания Акт № 01-2600/4855#1 от 01.03.2021 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от заместник-директора на ДФ "Земеделие", е законосъобразен, издаден в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и същият е съобразен и с целта на закона, т. е. по отношение на същия не е налице което и да е отменително основание по чл. 146 от АПК, поради

което и жалбата срещу него се явява неоснователна и недоказана и като такава, следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез управителя К. В. Д., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/4855#1 от 01.03.2021 г., издаден от зам. изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Държавен фонд „Земеделие“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14 /четиринадесет/-дневен срок от съобщаването или връчването му на страните.

СЪДИЯ: